

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 232/05-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. augusta 2005 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. M. B., G., zastúpeného advokátkou JUDr. M. Ď., R., ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Rožňava č. k. 11 C 33/02-93 z 25. novembra 2003 a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 14 Co 99/04-133 z 28. apríla 2005, a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť JUDr. M. B. v časti, ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Rožňava č. k. 11 C 33/02-93 z 25. novembra 2003, **o d m i e t a** pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

2. Sťažnosť JUDr. M. B. v časti, ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 14 Co 99/04-133 z 28. apríla 2005, **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. júla 2005 doručená sťažnosť JUDr. M. B., G. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. M. Ď., R., ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ústavy rozsudkom Okresného súdu Rožňava (ďalej len „okresný súd“) č. k. 11 C 33/02-93 z 25. novembra 2003 a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 14 Co 99/04-133 z 28. apríla 2005.

Sťažovateľ uviedol, že v rámci vyššie označeného konania na okresnom súde a na základe podaného odvolania aj na krajskom súde sa voči žalovanej domáhal *„uspokojenia peňažného nároku z titulu úrokov z omeškania z oneskoreného zaplatenia dodávateľských faktúr“*. Sťažovateľ je toho názoru, že aj napriek tomu, že svoj nárok preukázal listinnými dôkazmi, súd prvého stupňa jeho návrh zamietol a odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Sťažovateľ ďalej uviedol, že podľa neho aj napriek tomu, že súdy mali k dispozícii iné dôkazy, za smerodatný dôkaz považovali výpoveď svedka P. R., o ktorom sa sťažovateľ vyjadril, že ide o nepodstatného svedka bez akýchkoľvek právomocí a kompetencií, predovšetkým čo sa týka rozhodovania v niektorých otázkach obchodnoprávneho vzťahu. Sťažovateľ zároveň namietal, že tento svedok svoje vyjadrenia počas konania menil. Z uvedeného dôvodu preto navrhoval, aby sa k predmetu sporu vyjadrili ďalší svedkovia, ale podľa jeho vyjadrenia tieto dôkazy *„súd 1. stupňa považoval za nadbytočné a odvolací súd na vykonanie navrhnutých dôkazov neprihliadol“*.

Sťažovateľ uviedol, že sa nestotožňuje s právnymi názormi okresného súdu, ktoré potvrdil aj krajský súd ako súd odvolací. Sťažovateľ nesúhlasil s tvrdením súdov, že z prehliadnutia omeškania sa stala obchodná zvyklosť. Sťažovateľ je toho názoru, že obchodná zvyklosť nemá miesto tam, kde platia písomné listiny, ako napríklad faktúry, dodacie listy a podobne. Sťažovateľ vyslovil názor, že *„obchodnou zvyklosťou, teda*

odobratie tovaru bez jeho následného zaplataenia v lehote splatnosti uvedenej na faktúre nemožno nazývať obchodnou zvyklosťou, nakoľko sa to prieči zásadám poctivého obchodného styku a takéto konanie je aj v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko je na úkor tej zmluvnej strany, ktorá plnenie poskytla“.

Sťažovateľ sa nestotožnil so závermi oboch súdov v danej veci, ktoré konanie svedka P. R. vyhodnotili ako konanie podľa ustanovenia § 16 Obchodného zákonníka, podľa ktorého podnikateľa zaväzuje aj konanie inej osoby v jeho prevádzkarni, ak nemohla tretia osoba vedieť, že konajúca osoba na to nie je oprávnená. Podľa názoru sťažovateľa dikcia toho zákonného ustanovenia nebola v danom prípade, ktorý bol predmetom sporu, naplnená.

Sťažovateľ v namietaných rozsudkoch okresného súdu a krajského súdu vidí porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a 2 ústavy, čo odôvodnil tým, že mal právo na uspokojenie svojich nárokov voči žalovanej, pretože predmetnú skutočnosť preukázal účtovnými dokladmi. V namietaných rozhodnutiach okresného súdu a krajského súdu vidí aj porušenie základného práva podľa čl. 46 ústavy, pretože podľa jeho názoru mu nebola poskytnutá súdna ochrana na zabezpečenie jeho práv, naopak, súdy poskytli ochranu druhej strane, ktorá tieto práva podľa neho nemala.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby po preskúmaní jeho sťažnosti vo veci rozhodol ústavný súd nasledovne:

„1. Predovšetkým, aby po svojom náleze, že napadnutými rozsudkami súdov bola porušená ústava a príslušné zákony, že boli porušené základné práva sťažovateľa, aby vyslovil, že tieto sú v rozpore s príslušnými právnymi predpismi, že je medzi právami a rozhodnutiami nesúlad.

2. Vzhľadom na zistený nesúlad v bode 1 ústavný súd o napadnutých rozsudkoch oboch súdov, aby rozhodol tak, že

a) zrušuje rozsudok sp. zn. 11 C 33/02-93 zo dňa 25. 11. 2003 právoplatný dňa 15. 6. 2005 vydaný Okresným súdom Rožňava

b) zrušuje rozsudok sp. zn. 14 Co 99/04-133 zo dňa 28. 4. 2005 právoplatný dňa 15. 6. 2005 vydaný Krajským súdom Košice

a celú vec vracia súdu 1. stupňa na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, ktorým rozhodne aj o trovách celého konania a pri ktorom rozhodovaní bude viazaný právnym názorom Ústavného súdu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 tohto zákona návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje. Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia zákon ustanoví, ktorý ďalší majetok okrem majetku uvedeného v čl. 4 tejto ústavy, nevyhnutný na zabezpečovanie potrieb spoločnosti, rozvoja národného hospodárstva a verejného záujmu, môže byť iba vo vlastníctve štátu, obce alebo

určených právnických osôb. Zákon tiež môže ustanoviť, že určité veci môžu byť iba vo vlastníctve občanov alebo právnických osôb so sídlom v Slovenskej republike.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd. Podľa odseku 3 citovaného článku ústavy každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom. Podľa čl. 46 ods. 4 ústavy podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon.

1. Pri prejednaní časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 2 a čl. 46 ústavy rozsudkom okresného súdu č. k. 11 C 33/02-93 z 25. novembra 2003, ktorý nadobudol právoplatnosť 15. júna 2005, ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Toto vyššie citované ustanovenie limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov rozhodujúcich v občianskoprávných a trestnoprávných veciach, a to tým spôsobom, že sťažovateľ má právo domáhať sa ochrany základného práva na ústavnom súde v prípade, ak mu túto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné súdy.

Ústavný súd zistil, že o sťažovateľovom návrhu rozhodol okresný súd rozsudkom č. k. 11 C 33/02-93 z 25. novembra 2003 tak, že ho zamietol. Podaným odvolaním sa sťažovateľ domáhal, aby krajský súd rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd však rozsudkom č. k. 14 Co 99/04-133 z 28. apríla 2005 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Z uvedeného vyplýva, že námietka porušenia základných práv sťažovateľa v podobe odvolania smerujúca voči rozhodnutiu okresného súdu bola predmetom rozhodovania krajského súdu. V rámci tejto procedúry krajský súd ako súd odvolací rozhodnutie súdu prvého stupňa preskúmal a svoj právny názor vyjadril v rozsudku z 28. apríla 2005.

Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy nebol príslušný na preskúmanie rozsudku okresného súdu preto, lebo preskúmanie tohto rozhodnutia na základe podaného odvolania patrilo do právomoci krajského súdu. V súvislosti s namietaným porušením označených základných práv je z ústavného hľadiska pre ústavný súd podstatné a určujúce len preskúmanie rozsudku krajského súdu (obdobne napr. III. ÚS 135/04, IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05). Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

2. Z obsahu sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľ namietal aj porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 2 a čl. 46 ústavy rozsudkom krajského súdu č. k. 14 Co 99/04-133 z 28. apríla 2005.

Ústavný súd zistil, že proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, v ktorom navrhol, aby krajský súd zrušil rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. O podanom odvolaní rozhodol krajský súd 28. apríla 2005 tak, že rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 15. júna 2005.

V odôvodnení rozhodnutia krajský súd uviedol, že napadnutým rozsudkom okresný súd rozhodol o zamietnutí žaloby, ktorou sa sťažovateľ domáhal zaplatenia dlžnej sumy z titulu úhrady úrokov za oneskorene uhradené faktúry. Krajský súd sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal s právnymi a skutkovými závermi okresného súdu obsiahnutými v prvostupňovom rozhodnutí. Z uvedeného rozsudku vyplýva aj to, prečo okresný súd nevykonal niektoré dôkazy. K ich realizácii okresný súd nepristúpil z dôvodu, že zo skoršieho zrušujúceho uznesenia krajského súdu mu táto povinnosť nevyplývala, ako aj z dôvodu, že vykonanie ďalších dôkazov v danom rozsahu považoval okresný súd za nadbytočné.

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu je zrejmé, že proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, ktoré odôvodnil tým, že súd prvého stupňa prizeral iba na účelové tvrdenia žalovanej, pričom na dôkazy predložené sťažovateľom a na dokazovanie ako také vôbec neprihliadal. Sťažovateľ namietal, že prvostupňový súd

oprel svoje rozhodnutie o svedeckú výpoveď P. R, ktorý podľa jeho mienky vypovedal nezrozumiteľne, nezodpovedne a hlavne v prospech žalovanej. Sťažovateľ namietal aj to, že okresný súd nevykonal niektoré ním navrhované dôkazy, ktoré mohli prispieť k objasneniu danej veci, pričom sťažovateľ zároveň tvrdenia žalovanej označil za „nezodpovedné reči“.

K odvolaniu sťažovateľa zaujala svoje stanovisko žalovaná, ktorá krajskému súdu navrhla rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť ako vecne správny. Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že žalovaná vo svojom stanovisku vyslovila názor, že okresný súd správne posúdil právnu argumentáciu, keď konanie svedka P. R. vyhodnotil ako konanie osoby v súlade s ustanovením § 16 Obchodného zákonníka. Podľa citovaného ustanovenia podnikateľa zaväzuje aj konanie inej osoby v jeho prevádzkarni, ak nemohla tretia osoba vedieť, že konajúca osoba na to nie je oprávnená. K návrhom na dokazovanie žalovaná uviedla, že v priebehu prvostupňového konania sťažovateľ netrval na vypočutí konkrétneho svedka, čím sa podľa ustanovenia § 120 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku zbavil možnosti tento dôkaz vykonať, respektíve opätovne ho navrhnúť. Na záver žalovaná uviedla, že odvolací súd zrušil skoršie rozhodnutie súdu prvého stupňa z dôvodu procesných, a nie hmotnoprávných pochybení.

V rozsudku č. k. 14 Co 99/04-133 z 28. apríla 2005 krajský súd uviedol, že po preskúmaní prvostupňového rozhodnutia dospel k záveru, že rozhodnutie okresného súdu je vecne správne, a preto ho potvrdil. Krajský súd uviedol, že „v zrušujúcom uznesení zo dňa 29. 4. 2003 nenariadil súdu prvého stupňa vykonať určitý dôkaz, ale vytýkal mu predovšetkým rozhodnutie založené na dôkazoch, ktoré vôbec neboli vykonané“. Po zrušení prvostupňového rozhodnutia odvolacím súdom okresný súd doplnil dokazovanie, vypočul svedka P. R. a aj na základe toho v rozsudku č. k. 11 C 33/02-93 z 25. novembra 2003 dospel k záveru, že návrh sťažovateľa nie je dôvodný, a preto ho zamietol. V rámci odvolacieho konania vypočul toho svedka aj krajský súd, pričom zistil, že P. R. ako obchodný zástupca jednal v obchodnoprávných vzťahoch so žalovanou podľa zaužívanej praxe tak, ako v mnohých iných prípadoch s inými odberateľmi, keď v prípade nezaplatenia dlžnej sumy za dodaný tovar došlo k predĺženiu lehoty splatnosti a odberateľom, a teda ani žalovanej, neboli účtované úroky z omeškania. Svedok uviedol aj to, že k takémuto

postupu nedostal žiaden pokyn od svojich nadriadených, ale že títo o takto zaužívanej praxi mali vedomosť a akceptovali ju. Taktiež sa vyjadril, že nikdy so žalovanou nejednal o odpustení úrokov, len o predĺžení lehoty splatnosti jednotlivých faktúr.

Krajský súd dospel k záveru, že v zmysle pôvodnej zmluvy uzatvorenej medzi dodávateľom a odberateľom (žalovanou) mohlo dôjsť k zmene obsahu dohody o podmienkach realizácie dodávok tovaru aj ústnou formou. Na základe toho posúdil konanie P. R., ako aj jeho obchodnoprávny vzťah so žalovanou ako vzťah, obsahom ktorého bol vzájomný konsenzus, ktorý založil zmenu obsahu tejto zmluvy. Vzhľadom na danú skutočnosť považoval krajský súd za preukázané, že žalovaná sa nemohla dostať do omeškania a nemohla nastať situácia, na základe ktorej by jej dodávateľ mohol účtovať úroky z omeškania. Krajský súd vyslovil názor, že aj napriek tomu, že svedok P. R. nemal oprávnenie v mene podnikateľa meniť obsah právnych vzťahov s odberateľmi, okresný súd správne vyhodnotil jeho konanie ako konanie v zmysle ustanovenia § 16 Obchodného zákonníka.

Skutkové zistenia oprel krajský súd o príslušné ustanovenia Obchodného zákonníka, ktorý v ustanovení § 1 ods. 2 ustanovuje, že právne vzťahy medzi podnikateľmi, obchodné záväzkové vzťahy, ako aj niektoré iné vzťahy súvisiace s podnikaním sa spravujú podľa ustanovení tohto zákona.

Podľa ustanovenia § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka v znení účinnom do 31. januára 2004 ak je dlžník v omeškaní so splnením peňažného záväzku alebo jeho časti a nie je dohodnutá sadzba úrokov z omeškania, je dlžník povinný platiť z nezaplatenej sumy úroky z omeškania určené v zmluve, inak o 1 % vyššie, než je úroková sadzba určená obdobne podľa § 502.

Podľa ustanovenia § 272 ods. 1 Obchodného zákonníka zmluva vyžaduje pre platnosť písomnú formu iba v prípadoch ustanovených v zákone alebo keď aspoň jedna strana pri rokovaní o uzavretí zmluvy prejaví vôľu, aby sa zmluva uzavrela v písomnej forme. Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia ak písomne uzavretá zmluva obsahuje

ustanovenie, že sa môže meniť alebo zrušiť iba dohodou strán v písomnej forme, môže sa zmluva meniť alebo zrušiť iba písomne.

Odvolací súd zároveň uviedol, že vykonanie ďalších dôkazov by neprinieslo nové objasnenie veci, a preto ich vykonanie v danom prípade nemalo význam. Krajský súd na záver uviedol, že „na základe jednania svedka P. R. so žalovanou nedošlo ku odpusteniu už existujúcich úrokov, ale ku dohode o zmene obsahu zmluvy, týkajúcej sa splatnosti faktúr, v dôsledku čoho sa žalovaná do omeškania vôbec nedostala“. Na základe toho v zmysle ustanovenia § 219 Občianskeho súdneho poriadku krajský súd rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správny a zákonný, pričom zároveň rozhodol o trovách odvolacieho konania a trovách štátu.

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (obdobne napr. I. ÚS 13/00).

Podľa názoru ústavného súdu úvahy krajského súdu vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne udržateľné. V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že namietaný rozsudok krajského súdu nevykazuje znaky arbitrárnosti. Vzhľadom na aplikáciu vyššie citovaných ustanovení Obchodného zákonníka, ako aj zákonného ustanovenia o potvrdení vecnej správnosti prvostupňového rozsudku odvolacím súdom je namietaný rozsudok krajského súdu aj náležité odôvodnený.

Pri preskúvaní namietaného rozsudku krajského súdu ústavný súd nezistil takú aplikáciu ustanovení Občianskeho súdneho poriadku či Obchodného zákonníka, ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné s označenými článkami ústavy. Ústavný súd je toho názoru, že krajský súd pri posudzovaní skutkového stavu a vyhodnotení dôkaznej situácie vychádzal zo zákonných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku a Obchodného zákonníka. Na základe toho vyhodnotil rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny, a preto ho potvrdil. Ústavný súd považuje postup krajského súdu pri preskúvaní rozhodnutia okresného súdu za legitímny a vylučujúci možné porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a 2 a čl. 46 ústavy.

Z rozsudku krajského súdu č. k. 14 Co 99/04-133 z 28. apríla 2005 podľa názoru ústavného súdu nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo takú aplikáciu príslušných zákonných ustanovení, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Ústavný súd sa vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti nedomnieva, že by skutkové alebo právne závery krajského súdu v predmetnej veci bolo možné kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak nezlučiteľné s označenými článkami ústavy, a to najmä vo vzťahu k zakladaným právam podľa čl. 20 ods. 1 a 2 a čl. 46 ústavy, ktorých porušenie namieta (obdobne napr. III. ÚS 151/05).

V súvislosti so sťažovateľovým prejavom nespokojnosti s namietaným rozsudkom krajského súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutia bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením označených základných práv, a preto sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Aj napriek tomu, že sťažnosť nespĺňala všetky náležitosti kvalifikovaného návrhu v zmysle ustanovení zákona o ústavnom súde, ústavný súd sťažnosť odmietol. Nevyzýval pritom sťažovateľa na odstránenie nedostatkov podania, pretože ani ich odstránením by nebolo možné prijať sťažnosť na ďalšie konanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. augusta 2005